

Nicolae Avram

MAMÉ

roman

POLIROM
2016

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2016 by Editura POLIROM

Accastă carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © by israeltourism

Foto autor: © Ana Toma

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

AVRAM, NICOLAE

Mamé / Nicolae Avram. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-6079-7

ISBN ePub: 978-973-46-6087-2

ISBN PDF: 978-973-46-6088-9

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

58

Exist cu adevărat? Ca și cum lumina, vîntul, cerul albastru, ploile și păsările care te-au însoțit de-a lungul drumului te părăsesc deodată, brusc, și-n tine coboară încet bezna. Precum o ciudură care, pe măsură ce se lasă în fîntînă, stîrnește ecouri. Emanații ale întunericului. Interioare. Neiertătoare. Oare nu sînt reverberația nedeslușitului, a groazei fără sfîrșit, a întunecimii neantului? Fantoma propriei mele morți, a avortonului, a decretelului? Stafia pocitaniei, a lepădăturii de pe marginea gropii cu căcat?

59

Mă îndrept cu pași mici către dormitoare. Nu știu dacă plîng sau dacă rîd, dacă visez sau sînt mort. Pe neașteptate, îmi trece prin minte cîinele acela ca un vițel, aruncat în groapa satului, care m-a privit fix în ochi. În timp ce-mi caut dormitorul am sentimentul că eu sînt cîinele belit de viu. Animalul are ochii mei, e reflecția mea, hidoșenia însîngerată în carne vie și oase, plină de muște. Văd ulițele doldora de limbrici. În spatele caselor unde ne-am cufurit după ce le-am fiert și le-am înfulecat, ascaridele ies la lumină. Din grămăjoarele de căcat își ițesc botișorul verde, ca o

cîrțiță din mușuroi. Limbricii se tîrăsc pe pereții caselor. Atîrnă din tavan. Se cațără pe mese. Sînt peste tot. Ajung pînă în cratițe, în dormitoare, pe culoarul Instituției.

60

Mă îndrept spre dormitor, dar pașii mă poartă aiurea. Trec pe lîngă o grădină mică de trandafiri înfloriți, în vecinătatea aleii, mă opresc, mă uit la ei ca vrăjit. Roșii ca sîngele. Mă tulbură. Ascaridele au dispărut. Mă uit la ei și parcă mi-ar vorbi. Parfumul trandafirilor îmi răscolește creierii. Simt că mi se oprește inima. Mi se face rău, leșin.

61

Se trage în mine cu apa dintr-un furtun de hidrant.

62

Primesc săpun, prosop, periuță și pastă de dinți. Dante e coleg de dormitor cu mine. Îmi arată cum

să mă spăl pe dinți, cum să-mi spăl picioarele și urechile.

Sub duș mă săpunesc îndelung. Băieții roiesc în jurul meu. Mă privesc ca pe o bidiganie. Parcă am fi la circ. Unii mă împung cu degetul, ca și cum ar vrea să afle dacă sînt adevărat. După fețele lor, înțeleg că așteaptă să fac ceva ciudat. Să scot flăcări pe gură și pe nas. Să mă prefac în broască, în șopîrlă, în urangutan. Toți sînt în pielea goală, dau din cur, cu gura pînă la urechi. Dar nu se întîmplă nimic. Și asta îi enervează. Un boactăr se apropie de mine și, fără să spună nimic, îmi rade o scatoalcă peste ceafă. Bof cu fruntea în peretele cenușiu. Au! Îmi curge sînge. Sîngele se amestecă cu apa. Apa se scurge la canal. Canalul e plin de mizerie. Din canal ies aburi și flăcări. Sub canal sînt butoaie pline cu smoală fierbinte în care sînt aruncate sufletele noastre. Ceilalți băieți încep să rîdă. Nu spun nimic. Mă uit la peretele de beton. Fața mea e una cu zidul. Tac. Apa fierbinte îmi face bine.

Dă și freacă bine, zice Dante, na peria asta și freacă după ureche, acolo se adună jegul!

Multă vreme n-am știut cum mă cheamă. Noi, avortonii, nu avem nume. Nu sîntem oameni. Nu

știm în ce zi ne-am născut, pe ce lume ne aflăm. Sîntem viermi, șobolani, fraieri, căcați, păduchioși, țigani borîți, chelboși, împuțiți, muiști, rîioși, labagii, poponari, ciumpălaci. Noi avem porecle: Șoarece, Cazan, Brînză, Șacal, Dopuleț, Țăranul, Șurub, Gumă, Păstaie, Bubă, Bizo, Dovleac, Ciocsi, Mușcătare, Ciocan, Slană, Zlot, Coaienegredepurcel, Pepsi, Bobol.

64

Îmi pun prosopul pe umeri, periuța și pasta de dinți în buzunarul pijamalei. Ies din baia comună, caut patul pe care șeful de dormitor mi l-a dat în primire, rătăcesc pe coridor, nu găsesc camera, îmi urmez instinctul. Cobor scările, nimeresc la subsol, e întuneric beznă, mai încolo, printre niște dulapuri vechi, părăsite, văd o dungă subțire de lumină. Mă apropii de ușa puțin crăpată, se aude o mormăială nedeslușită. Privesc. Un băiețel tuciuriu, în pielea goală, se zvîrcolește, încercînd să scape din strînsoare. Bărbatul slăbănog dintre picioarele lui dă ritmic din cap, ca o jucărie care cîntă și dansează. El e, călăul din Valea Piersicilor. Căcăul Harnic. Îl recunosc după părul lung și petele de vopsea de pe mîini. Îngheț de frică. Mă retrag pe lîngă perete, căuțînd drumul spre dormitor, bîjbîi în întuneric, inima îmi bate să-mi iasă din piept.

65

Imaginea băiețelului zvîrcolindu-se pe scîndurile goale nu-mi dă pace nici după ce mă bag în pat și toate luminile s-au stins.

Dimineața, cînd mă frec la ochi, dau peste ceva gros, lipicios, care pute. Mi se întorc mațele. Dar îmi și place. M-au uns în timpul somnului din cap pînă-n picioare cu căcat și s-au pișat pe mine. Băieții, strînși în jur ca ursul la miere, rîd de se prăpădesc. Botezul bighidiului. Urarea de noroc bun!

66

Stau sub duș, se întrerupe apa. Ies pe hol. Nici țipenie. Clădirea e cufundată în tăcere. Îmi urmez instinctul. În capătul coridorului pustiu, niște trepte de lemn duc în sus. Scara scîrțîie sub picioare. Deschid ușa și intru în pod. Miroase puternic a Dero. Pe sîrme sînt înșirate la uscat o mulțime de cearceafuri pătate de pișat. Hărți. Îmi croiesc drum, dîndu-le la o parte. Ajung în fața altei uși, întredeschise. Mă izbește un miros greu de sirop de arțar. Și de putreziciune. Picioarele încep să-mi tremure. Îmi urmez instinctul. Intru. Pereții cămăruței sînt mînjiți cu spurcăciune. În mijlocul odăii,

o saltea de paie. Într-un colț, o grămăjoară de oase, galbene ca ceara. Pe saltea, Căcăul Harnic, gol pușcă. Acum îl cheamă Szanto. Pedagogul. Lîngă el, de o parte și de alta, două fete de patru și cinci ani, dezbrăcate, îi ung trupul cu scîrnă. Deodată apare un băiețel brunet, cu doi ochi mari și verzi ca lintița. Se așază pup deasupra, peste fața Căcăului. Prin luminatorul deschis se prăbușește pe podea o pasăre turul cu chip de baborniță și se face fleășcă.

67

Fără să țin minte cum, mă pomenesc înapoi în dormitor.

Ocbii-mi erau curați și trupul luminat.

Cînd să mă îmbrac, descopăr că hainele și pantofii de la magazie au dispărut. Parcă au intrat în pămînt. Stau zgribulit, singur în dormitor, gol și privesc printre zăbrelele de fier. Lumea se golește, se usucă încet ca tigva pe care-am găsit-o scotocind în gunoaie după mîncare și jucării. Un craniu verzuliu, colcăind de viermi, pe care l-am folosit în loc de minge pe maidan.